

„De la Alep la Berlin: frații care au fugit de războiul civil”

În fața lor, pe o suprafață de 2,5 milioane de kilometri pătrați, se întindea Marea Mediterană. Șase tineri din Siria, patru frați și doi prieteni, au fugit de războiul civil de acasă. După 15 ore, la orizont au apărut două nave: garda de coastă italiană. Migranții izbucnesc în urale: „Italia!”, apoi sunt duși pe insula Lampedusa. La centrul de primire a refugiaților, este vizibilă amploarea afluxului de migranți în acest mic avanpost italian. De acolo autoritățile i-au transferat pe frați în Sicilia, unde i-au pus în libertate, iar ei au luat primul tren de noapte spre nord, în direcția Milano. Aici i-au întâlnit prima dată reporterii postului de radio Vocea Americii (VOA): nervoși, epuizați, temători, așezați pe o bancă rece de marmură din vecinătatea gării din Milano, care are un stil arhitectonic foarte ornamentat. Fratele cel mai mare povestește călătoria pe care au întreprins-o.

„Am fugit în Iordania, iar de acolo, în Algeria. Apoi am pătruns ilegal în Libia; ne-a luat cinci zile să traversăm deșertul. A fost extrem de dificil, au fost cinci zile în care moartea ne pândea la tot pasul. Am ajuns la Tripoli, iar de acolo, la Sabratha. Acolo am dat de o grămadă de necazuri, fiindcă ne-au jefuit călăuzele. Apoi am fugit și am luat barca până la insula Lampedusa.”

El spune că drumul cu barca a fost mai înfricoșător decât războiul de acasă. „A fost o călătorie a morții, una în care mintea încetează să mai judece. Nu te mai poți gândi la nimeni și la nimic, nici măcar la tine însuși. În această călătorie grea, tot ce poți face este să trăiești de pe un minut pe altul. Este un sentiment tare ciudat.”

Cei patru frați și cei doi prieteni ai lor se află în trenul de noapte, în drum spre Germania. Tatăl fraților este deja la Berlin, destinația lor finală, în timp ce mama lor este încă în Siria.

„Noi nu mai avem niciun viitor în Siria. Sperăm ca deocamdată să avem unul în Germania și sperăm ca situația să se redreseze în Siria și să ne întoarcem acolo.”

Când le-au mai rămas câteva minute până la plecarea trenului, și-au luat cele câteva lucruri și s-au îndreptat către peron, cerându-le reporterilor de la VOA să nu îi filmeze în timp ce urcă în tren. Potrivit legislației europene, refugiații trebuie să solicite azil în prima țară în care intră. Uneori poliția face controale în vagoane și trimite migranții înapoi în Italia. Pe acest tren se va hotărî viitorul fraților. Timp de două zile, nicio veste, apoi VOA primește un mesaj: frații au reușit să ajungă la Munchen. După o noapte petrecută în adăpostul pentru refugiați, sunt în drum spre Berlin. Reușim să îi vedem câteva minute în tren: sunt ușurați și plini de entuziasm. „Abia aștept să îmi revăd tatăl, după șase ani petrecuți departe de el. Sper ca în curând să îmi pot revedea și mama și să formăm din nou o familie, cu toții.”

Fratele cel mare a trimis VOA o înregistrare video a reîntâlnirii băieților cu tatăl lor pe peronul gării din Berlin. Criza migranților din Europa dezvăluie o mare tragedie, pentru care nu va fi ușor să se găsească o soluție. Însă, cel puțin în cazul acestor frați și al prietenilor lor, fuga de război, cu traversarea deșertului și a oceanului, a avut un final fericit.